

Karel Overbeek en An de Cock

Het is ijskoud als ik op een maandagochtend de steile trap beklim van het seinhuis op perron 1b van het treinstation in Zutphen. Duizend keer langsgelopen en nooit geweten dat deze ruimte zich hier bevindt. Ik heb het over het atelier van de kunstenaar en zijn partner, over wie ik vandaag mag schrijven.

Hij vertelt me dat hij eigenlijk altijd een scharrelaar is geweest ‘Ik heb dat van mijn vader, met wie ik altijd op zaterdagochtend ging klussen in de kelder’. Van ogenschijnlijk waardeloos materiaal kon ik altijd dingen maken, zegt hij. En dat doet hij nog, als hij langs een container rijdt moet hij altijd even kijken of er iets waardevols tussen zit dat gebruikt kan worden. Zijn partner vult aan dat hij inderdaad een scharrelaar en een kunstenaar is, maar dat de ontmoeting met anderen ook enorm belangrijk is. Volgde ooit de kunstacademie, had lang een atelier en was jaren kunstdocent op de Vrije School in Zutphen. Tot het moment waarop hij voelde dat er een keuze gemaakt moest worden, het werkte niet langer om beide dingen te doen. Door een periode helemaal weg te gaan naar Engeland kwam hij tot het inzicht dat hij zijn kunstenaarschap volledig moest inzetten voor het leraar zijn. ‘Dat is sociale kunst geworden, met de jongeren op school’. ‘Ik ben teruggegaan en heb de Parcival-periode omgevormd op school. In deze periode, die zo rond je 17e jaar aandacht krijgt in het vrijeschoolonderwijs gaat het om de vraag wat de wezenlijke betekenis is van wat je doet, het staat voor rust en komen tot nuance en verdieping. ‘Je komt voor het eerst je levensmotief tegen en gaat uitwerken wat je later in je leven gaat doen. ‘Tot dan toe was dit een literaire periode maar ik heb hem ingericht tot een ervaringsperiode waarin je fysiek met de materie aan de gang gaat’.

Zijn partner vertelt dat eigenlijk in alle initiatieven die ze samen ontwikkelen het altijd gaat om de vraag: wie ben ik, wat heb ik te doen op de wereld en hoe kunnen we elkaar versterken. ‘Zutphen is voor ons warme gemeenschap is waar we diep mee verbonden zijn en waar we zo’n fijne voedingsbodem vinden om deze initiatieven te ontplooien.’

En zo ontstond hier eerst Het Dagelijks Bestaan, een woon en werkgemeenschap voor jongeren van 14 tot 27 jaar. ‘We zijn in

veel projecten de initiatiefnemers en soms ook een beetje de vader en de moeder' In 2017 bouwden ze samen met 55 jongeren van over de hele wereld in Chili een huis van leem, stro en eucalyptuspalen, wat een geweldige ervaring was.

Zijn partner is geboren bij Antwerpen en vertelt lachend dat ze heel wat af moest leggen om de liefde van haar leven tegen te komen. In België studeerde ze pedagogiek en werkte er in de jeugd- en kinderpsychiatrie. Omdat mijn toenmalige partner en ik in Vlaanderen vastliepen in de reguliere jeugdzorg gingen we op zoek naar alternatieven en kwamen in Nederland terecht in een instituut waar we als gezin samenleefden met kinderen met een zorgvraag. Via Zeist en Den Haag kwam ze in Zutphen terecht.

Op dit moment is ze zeer actief in sociale ondernemingen. Werkt bij Driekant en is er verantwoordelijk voor het zorg- en ontwikkelbeleid, maar heeft ook een bedrijf in Arnhem, genaamd Alleburen. Dit is een grafisch ontwerp- en communicatiebureau waar vastgelopen jonge creatieven met een steuntje in de rug weer mee doen in het arbeidsproces. Ook is er de Stichting Grenzeloos Muziek, voor vluchtelingen.

In een tijd waarin vervreemding, vereenzaming en versplintering voor steeds meer mensen een issue is neemt de behoefte aan verbinding en ontmoeting toe. Villa Vleer was daar een mooi voorbeeld van, een initiatief dat ze ooit begonnen en dat hun kinderen inmiddels verderzetten.

Momenteel wordt gebouwd aan de realisatie van een community in de buurt van Zutphen genaamd het Levendige land, waar mensen kunnen wonen, werken en elkaar ontmoeten maar waar ook ruimte voor verstillings is. Tot slot zegt ze: 'Er zullen weer wonderen moeten gebeuren om dit alles mogelijk te maken'. Maar iets in mij is allang overtuigd dat zij dit weer gaan waarmaken. De bijzondere mensen die ik vandaag mocht

ontmoeten én fotograferen zijn natuurlijk An de Cock en Karel Overbeek.